

Sygnatura akt VIII C 173/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 25 kwietnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu VIII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Maja Sawicz

Protokolant: Roksana Baran

po rozpoznaniu w dniu 25 kwietnia 2017 r. w Wałbrzychu

na rozprawie sprawy z powództwa (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego SubFunduszu KI 1 w W.

przeciwko K. N.

- roszczenia z umów bankowych innych

I. oddała powództwo w całości;

II. zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Wałbrzychu na rzecz r. pr. A. Ż. wynagrodzenie nieopłaconej pomocy prawnej, udzielonej pozwanej z urzędu w kwocie 2 952 zł z VAT (2 400 zł plus 552 zł VAT);

III. nakazuje uiścić stronie powodowej (...) Funduszowi Inwestyjnemu Zamkniętemu SubFunduszowi KI 1 w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Wałbrzychu kwotę 2 952 zł.

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty – Subfundusz KI 1 z siedzibą w W. (dalej jako „(...) 1”) pozwem z dnia 24 marca 2016 roku wniosła o zasądzenie od pozwanej K. N. kwoty 7.242,01 zł wraz z odsetkami ustawowymi maksymalnymi (tj. odsetkami w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie) od dnia wniesienia pozwu oraz ustawowymi za opóźnienie, a także kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwu wskazała, że dochodzona wierzytelność wynika z braku spłaty zadłużenia przez pozwaną z tytułu umowy kredytu gotówkowego z dnia 23 lipca 2007 roku zawartej z (...) Bankiem S.A. Powodowy fundusz podkreślił, iż nabył przedmiotową wierzytelność na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 22 kwietnia 2015 roku.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 28 czerwca 2016 roku, sygn. akt VIII Nc 2515/16, Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Wałbrzychu uwzględnił żądanie strony powodowej w całości.

W przepisany terminie pozwana K. N. złożyła sprzeciw od nakazu zapłaty oraz wniosła o ustanowienie pełnomocnika z urzędu.

Postanowieniem z dnia 20 grudnia 2016 roku Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Wałbrzychu ustanowił dla pozwanej K. N. pełnomocnika z urzędu w osobie radcy prawnego.

Pismem procesowym z dnia 20 lutego 2017 roku pełnomocnik w imieniu pozwanej wniósł o oddalenie powództwa w całości, podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia.

W odpowiedzi na pozew, strona powodowa podtrzymała swoje roszczenie oraz złożyła pozwanej propozycję zawarcia ugody w niniejszej sprawie.

Na rozprawie w dniu 25 kwietnia 2017 roku K. N. nie wyraziła zgody na zawarcie ze stroną powodową umowy z uwagi na przedawnienie roszczenia.

W sprawie bezspornym jest, że pozwana K. N. zawarła z (...) Bank S.A. w dniu 23 lipca 2007 r. umowę kredytu gotówkowego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Bank S.A. z siedzibą w W. (następca prawny (...) Banku S.A.) dokonał sprzedaży na rzecz (...) 1 z siedzibą w W. przysługującą mu względem K. N. wierzytelność z tytułu umowy kredytu gotówkowego z dnia 23 lipca 2007 roku, o czym cedent zawiadomił pozwaną. Cesjonariusz natomiast bezskutecznie wezwał K. N. do zapłaty kwoty zadłużenia w wysokości 7.162,06 zł.

Dowód:

- zawiadomienie o sprzedaży wierzytelności z dnia 22 kwietnia 2015 roku, k.31,
- wezwanie do zapłaty z ostrzeżeniem o skierowaniu sprawy do sądu z dnia 5 maja 2015 roku, k. 32

Pozwana K. N. przebywa pod stałą opieką lekarską. W 1983 roku uległa wypadkowi samochodowemu, w wyniku którego pozwana cierpi na zaniki pamięci. Od 1993 roku leczy się w (...) w W. w związku z upośledzeniem umysłowym lekkim. Pozwana pobiera świadczenie rentowe z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w łącznej wysokości 592,84 zł netto miesięcznie.

Dowód:

- karty informacyjne z leczenia szpitalnego z dnia 13 lipca 1988 roku, 9 grudnia 2013 roku, 29 stycznia 2014 roku, k. 57-59,
- wynik badania histopatologicznego z dnia 28 czerwca 2016 roku, k. 60,
- zaświadczenie lekarskie o stanie zdrowia z dnia 8 sierpnia 2011 roku, k. 62,
- zaświadczenie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w W. z dnia 26 października 2016 roku, k. 61

Sąd zważył, co następuje:

powództwo podlegało oddaleniu.

Strona powodowa (...) 1 z siedzibą w W. swoje roszczenie wywodzi z umowy kredytu gotówkowego zawartej w dniu 23 lipca 2007 roku przez (...) Bank S.A. z pozwaną K. N.. Następnie, roszczenie to stało się przedmiotem umowy przelewu wierzytelności pomiędzy (...) Bankiem S.A. z siedzibą w W. (następcą prawnym (...) Banku S.A.) a (...) 1. Pozwana K. N. nie kwestionowała faktu zawarcia z (...) Bankiem S.A. umowy kredytu gotówkowego, jednakże podniosła zarzut przedawnienia roszczenia.

Z uwagi zatem na fakt, iż stan faktyczny był między stronami bezsporny, istota sporu sprowadzała się zatem do rozważenia, czy podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia jest uzasadniony.

Zgodnie z art. 117 § 1 i 2 K.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne. W myśl przepisu art. 118 K.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. Według art. 120 § 1 zd. 1 K.c. bieg przedawnienia

rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Wskazać również należy, że bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (art. 123 § 1 pkt 1 K.c.). Stosownie do art. 124 § 1 i § 2 K.c. po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo. W razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone.

Strona powodowa, jako podmiot prowadzący działalność gospodarczą, domagała się od pozwanej należności, które wynikają z umowy kredytu gotówkowego udzielonego przez bank, co oznacza, że dochodzone roszczenie podlega trzyletniemu okresowi przedawnienia.

Przechodząc do szczegółowych rozważań w tym zakresie zauważyć należy, że w niniejszej sprawie nie jest możliwe precyzyjne ustalenie daty wymagalności dochodzonego roszczenia, która mogłaby nastąpić po dniu 23 lipca 2007 roku, tj. zawarcia umowy kredytowej. Brak dokumentów w postaci umowy kredytu gotówkowego, harmonogramu spłat poszczególnych rat kredytu, wypowiedzenia umowy kredytu nie pozwala na określenie dnia, w którym ewentualne zadłużenie pozwanej postawione zostało w stan wymagalności w terminie późniejszym niż w dacie zawarcia umowy kredytowej. To z kolei nie pozwala na ustalenie daty rozpoczęcia biegu przedawnienia w okresie późniejszym niż w dniu 23 lipca 2007 roku. Aby odeprzeć zarzut upływu trzyletniego terminu przedawnienia wskazanego w art. 118 in fine K.c., powodowy fundusz winien był wykazać datę wymagalności roszczenia nie dalszą niż trzy lata przed złożeniem pozwu w niniejszej sprawie albo zawieszenie lub inne przerwanie biegu przedawnienia. Strona powodowa takich okoliczności nie wykazała, zatem zarzut przedawnienia jest w pełni uzasadniony, albowiem od dnia zawarcia umowy do daty wytoczenia powództwa minęło blisko 9 lat. W tej sytuacji, Sąd uznał zgłoszony przez K. N. zarzut przedawnienia roszczenia za skuteczny i na podstawie art. 118 K.c.

Strona powodowa nie wykazała również – mimo obowiązku wynikającego z art. 6 kc – wysokości dochodzonego roszczenia oraz co się na niego składa. Brak jest w tym zakresie jednoznacznych dowodów, w szczególności umowy pożyczki, z której wynikałaby jej wysokość, rozliczenie dokonywanych wpłat przez pozwaną lub rozliczenie pożyczki, wycenienie odsetek itp. A przedstawione przez stronę powodową dowody w postaci: wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności pomiędzy stroną powodową a (...) Bankiem S.A oraz wezwania pozwanej do zapłaty z dnia 5 maja 2015 roku Sąd uznał za nie wystarczające do stwierdzenia istnienia zobowiązania po stronie pozwanej.

Dlatego Sąd uznał powództwo za niezasadne i na podstawie art. 720 kc w zw z art. 118 kc oddalił jej w całości.

W pkt II wyroku Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz pełnomocnika będącego radcą prawnym wynagrodzenie nieopłaconej pomocy prawnej, udzielonej pozwanej z urzędu, zgodnie z art. 83 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t. j. Dz. U. z 2016 r., poz. 623 – dalej jako „**u.k.s.c.**”). W niniejszej sprawie, Sąd uwzględnił wniosek pozwanej K. N. o ustanowienie pełnomocnika z urzędu ze względu na jej trudną sytuację majątkową oraz stan zdrowia. Na zasądzoną w pkt II kwotę, tj. 2 952 zł składają się: wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym: 2 400 - zgodnie z § 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804 – obowiązującego w dacie wniesienia pozwu) oraz wartość stawki podatku od towarów i usług - (...) (23%), obliczona od kwoty wynagrodzenia, tj. 552 zł.

Konstatując, iż Sąd oddalił powództwo w całości, stroną przegrywającą niniejszy proces jest powodowy Fundusz. Tym samym jest on obowiązany ponieść wszystkie koszty postępowania. Dlatego też, w pkt III wyroku na podstawie art. 98 § 1 i § 3 K.p.c. w zw. z art. 99 K.p.c. i art. 113 ust. 1 u.k.s.c. Sąd nakazał stronie powodowej uiścić na rzecz Skarbu Państwa tymczasowo wyłożoną kwotę 2 952 zł stanowiącą wynagrodzenie pełnomocnika z urzędu pozwanej.